

נפש, des Principes des animalischen Lebens, ist das Blut; M. 3, 17, 11: „כי נפש הבשר בדם הוא“, daher auch das Verbot Blut zu essen M. 1, 9, 4: „אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו“, M. 1, 9, 6: „שפך דם האדם“, „אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו“, analog dem בנפש. Über das Verbot Blut zu geniessen s. Saalschütz, Mos. Recht. S. 258 ff. Die נפש also war der Sitz und die Ursache des animalischen Lebens, das Leben selbst und daher auch der bei weitem wichtigste Theil des Menschen, ja der Mensch selbst. - Daher auch die Ausdrücke: Sam. 2, 23, 17: „ההלכים בנפשותם“ „die mit Lebensgefahr gehen“, Sam. 2, 18, 13: „בנפשו דבר אדניהו“, Mos. 1, 9, 23: „או עשיתי בנפשו שקר“, Mos. 5, 4, 15: „ואך את דמכם לנפשתיכם אדרש“, 5: „וילך אל נפשו“, Reg. 2, 7, 7: „לנפשתיכם“, Jos. 23, 11, Reg. 1, 19, 3: „המבקשים את נפשך“, Sam. 1, 20, 19: „וינסו אל נפשם“, Mos. 2, 4, 19: „ונמיתוהו בנפש אחיו“, Reg. 1, 19, 10: „ואיבקשו את נפשי לקחתה“, Mos. 1, 37, 21: „לא נכנו נפש“, Mos. 5, 19, 6: „והכחו נפש ומת“, M. 5, 27, 25: „והכחו נפש“, Mos. 5, 22, 26: „נפש שבעה, נפש רבעה“, Prov. 27, 7: „ורצחו נפש“, M. 5, 11, 25: „נפש מים קרים“, 6, 30: „לא ירעיב יהוה נפש צדיק“, 10, 3: „ונפש כי ירעב“, „ואבכה בצום נפשי“, Ps. 69, 11: „על נפש עיפה“ So wird sogar gebraucht zur Bezeichnung des zum Leben unentbehrlich Nothwendigen. M. 5, 24, 6: „(1) לא יחבל רחם ורכב כי נפש הוא חבל“, Aber auch das Princip des psychischen Lebens war die נפש. M. 5, 4, 29: „ושמרת ועשית אותם“, M. 5, 26, 16: „בכל לבבם ובכל נפשם“, Reg. 1, 2, 4: „בכל לבבך ובכל נפשך“, Ps. 86, 4: „שמח נפש“, „ותדבק נפשו בדינה ויאהב את הנער“, 34, 3: „כי אליך אדני נפשי“, Ps. 86, 4: „ונפשי נבהלה מאד“, Ps. 6, 4: „עבדך“, „צמאה נפשי לאלהים“, Ps. 42, 3: „כי בכ חסיה נפשי“, Ps. 57, 2: „אשא“, „פרה למד מדבר באות נפשו שאפה רוח תאנתה מי ישיבנה“, Jer. 2, 24: „תמלאמו“, M. 2, 15, 9: „כי תאווה נפשך לאכל בשר“, M. 5, 12, 20: „לא תתקם נפשי“, Jer. 5, 9: „אל תתנני בנפש צרי“, Ps. 27, 12: „נפשי“, Jer. 4, 27, 2: „תדרכי נפשי עז“, Jud. 5, 21: „ושדי המר נפשי“, Job. 19, 19: „ואתם ידעתם את נפש הנר“, M. 2, 23, 9: „כי קול שופר שמעתי נפשי“, Sam. 1, 1, 15: „לוי ישנפשכם“, Job. 16, 4: „ואשפך את נפשי לפני יהוה“, „תחת נפשי“ Nach dieser Wichtigkeit und Bedeutung der נפש ist leicht erklärbar der Gebrauch von נפש mit Suff. pers. zur Bezeichnung der

1) Vgl. Saalschütz, M. R., S. 279.